

Азъ го нося — той крѣщи, азъ му пѣя — той врѣщи.

Слушай, Ганьо! още веднажъ ти казвамъ, че ей до тука ми доде вече . . . Ахъ Боже, дали и азъ нѣкога така съмъ плакала и отъ нищо не съмъ разбирала!

Букетъ за татка.

алката Петранка влѣзе въ тѣхната градина, набра си много цвѣтя и тръгна за въ къщи. Мария, по голѣмата ѝ сестра, я срѣща и пита очудено:

— Защо ти сж толкова цвѣтя, Петранке?

— Днесъ ще си дойде татко, отговаря Петранка, и азъ искамъ да му направя единъ букетъ, защото не мога да рисувамъ картинки, като леля, нито пъкъ да плета чорапи, като тебе.

— Че защо пъкъ букетъ ще поднесешъ на татка? Не е ли по-добръ да му издекламирашъ едно стихотворение, или да му кажешъ нѣкоя приказка? Да не си ги забравила?

— Не съмъ ги забравила, сестрице! Слушай да ти кажа едно стихотворение. И Петранка почна да декламира. Послѣ се обърна къмъ сестра си